

Armsad sõbrad!

Kirjutan Teile jälle osa kirja ühiselt, lootes, et Te väga pahaks ei pane. Mina pole veel oma Ameerika ja Euroopa mandrite külastamisest koju tagasi jõudmisest peale juuli keskpaiku igavust tundma saanud hakata. Enne kui üks töö valmis saab, on juba mitu ootamas. Ja eks nii olegi hea. Kõigepealt oli vaja kõik õpiku tellimised täita (teen ju seda ka ise), siis 8-nädalane post sorteerida ja vastata. Tööl ootas peale tavaliste ülesannete veel appell teiselt ametnikult, kes arvas, et ta minu koha oleks pidanud saama. See on siinses riigametis üks igavene jandamine. Täiesti formaalne kohtuistung advokaatidega, mille jaoks peab valmistama raamatuks köidetud dokumentatsiooni. Selle jaoks oli mul kaheksa päeva aega. Kuid asi lahenes siiski minule soodsalt: jäin oma uuele kohale edasi. Vahepeal pakuti küll ka teist kohta, kuid seda ma ei võtnud vastu. Töö ise on aga võrdlemisi pingeline. Minu osakonna kaudu käib kõigi meie kursuste, mida on üle tuhande, hindamine ja ametlikult vastu võtmine ning uurimisprojektide valimine ja finantsieerimine. Isiklikuks uurimiseks jääb liiga vähe aega, kuigi katsun ikka seda ka kuidagi sisse mahutada.

Ankeedid eesti keele õpetamismetoodika kohta on olnud väga visad tagasi tulema. Olen enda peale pahane, et ma kohapeal rohkem inimestele peale ei käinud, et nad need kohe oleks ära täitnud, sest mis käes, see käes. Võtsin aga kuulda nende soove kodus andmeid kontrollida ja vastamiseks rohkem aega saada ja nüüd istun ja ootan. Meeldetuletused ajalehtedes pole ka palju aidanud. Kui eesti keelt õpetanud ankeeti liiga raskeks pidades kasvõi oma sõnadega vastaksid! Lootma peab. Olen aga arusaamisele tulnud, et eestlased kirjarahvas küll ei ole ...

Kuna olen ülikoolis registreeritud, siis pidin peale tagasijõudmist oma professorile aru andma ja selleks ka ankeedi inglise keelde tõlkima. Õnneks jäi prof. rahule. Teadusliku filosoofia seminarides pidin aga end päris palju kontrollima, sest mulle kui originaalselt loodusteadlasele, hakkas vastu kuidas lektor kõigest hingest püüdis teaduslikku metoodikat naeruvääristada. Haridusteadus on ju veel noor distsipliin ning sellel alal pole veel jõutud palju teooriaid formuleerida, kuid miks on alati vaja enese upitamiseks teisi maha kiskuda? Nojah, siis pidin hakkama raali kasutamist teatud statistiliste probleemide lahendamiseks õppima. Visati vette ja uju! Palju peadmurdmist, kuid valmis sain! Nüüd tuleb hakata mõtlema uurimissooviavalduse koostamisele, mis peab veebruariks valmis olema. Selleks on veel hirmus palju lugeda vaja - ja mina olen väga aeglane lugeja.

Praegu on käsil ankeetide analüüsimismetoodi välja töötamine. Ma ei ole mingi raaliekspert, kuid tahaksin informatsiooni raali laduda. Enne tuleb aga kindlaks teha, kuidas seda kõige parem oleks kätte saada. Nüüd püüan leida sobivat süsteemi sõnalise info talletamiseks.

Ja muidugi on vaja olnud ka kodu eest hoolitseda, sest Inno on ju juunist saadik ära olnud. Päris hea, et nii palju tööd on olnud, nii pole aega nukrutsemiseks. Ta tuleb just enne jõule koju.

Inno eemalviibimise puhul jäi ka järgmise Metsaülikooli organiseerimine minu peale. Ruumid on kinni pandud Sydney lähedal mormoonide suvekodus, ideed on paberil ja käsil on lektorite värbamine. See ja kontakt muu juhatusega on õnneks peamiselt telefoniteel. Asi ise saab teoks jaanuari keskel, ning tundub, et meil on nii mõndagi pakkuda, alates setudega ja lõpetades lõpmatusega (üks füüsikust metslane arvas, et eelmine kord filosoof ei käsitlenud ainet küllalt põhjalikult!).

Novembri alul tuli ka me noorem poeg Olev koos oma pruudiga Rootsist tagasi. Selle üle oli kõigesti hea meel ja alles siis sain ma aru kui isoleerituna

2

olin viimasel ajal elanud. Noored hakkasid kohe tööd otsima ja saidki peatselt ajutised kohad. Tütarlaps kavatseb märtsis alustada raamatukogunduse õpingutega ning enne seda oleks hea natuke kapitali koguda. Kui Olev heli-salvestamise alal kindlamat tööd ei saa, siis läheb temagi võibolla edasi oma poolelijäänud kursusega. Nüüd tunnevad nad aga rõõmu päikesepaistest (meil on ju hiliskevad) ja sõpradega taaskohtumisest. Kaks eelmist suve olevat Euroopas võrdlemisi jahedad olnud, seepärast sinne kontrast on neile hästi mõnus.

Olin just 5 päeva Tasmaanias konverentsil, kus pidin ka ettekande pidama oma eelmise keskkonnahariduse projekti kohta. Konverents ja elukorter olid luksushotellis imeilusa lahe ääres, mis ehitatud ainult üheks otstarbeks: raha peale mängijatele. Sinna mängupõrgusse voorib kokku inimesi üle terve mandri ja kõik pakutav on ka vastavate hindadega. Konverentsi juhataja ütles oma ettekandes, et tuleb tunnistada, et konverentsist osavõtjate huvid (haridus) on hoopis erinevad muude hotellikülaliste omadest (raha ja hasartmängud) ning kuidas neid ühendada? Ta arvas, et võibolla peaks koolides rohkem töönaosusteooriat õpetama, mille peale kõik muidugi naersid. Kuid omapärane oli küll mängupõrgus jalutada - tegin seda huvi pärast kahel õhtul - ja jälgida inimesi. Mõnel on „süsteem“, mille kohta ta hoolikalt märkmeid teeb, teised usaldavad õnne. Kõik olid äärmiselt tõsised. Mind ennast ei ole kunagi sellised asjad haaranud.

Armas mag. Herman Rajamaa!

9.12.85.

Jõudsite jälle oma kaardiga minust ette! Suur aitäh! Saadan Teile jõuluter-vituseks pildi võetud Väddöl. See oli kena kursus ja minule eriti huvitav kohtuda nii paljude pühendunud õpetajatega. Kui nüüd ainult nad mulle täidetud ankeedid ka tagastaks! Neil on igal nii palju jagada, katsuge Teie ka nende südamelele koputada, palun! Muidugi on neil vaja mõelda ja meelde tuletada: kuidas nad midagi teatud õpilastele õpetasid - see on ju põhiliselt kõik, mida ma teada tahan.

Silvia Silveus on juba tõlkimise peaaegu lõpetanud, kuid pole veel teada, kas saame väljaandmiseks riiklikku toetust. Muret teeb ka minule saadetud eksemplari trüki „karvasus“. Minu arvates on väga oluline, et õpilased ei saa eesti keele õpikut, mis kuidagi teisejärgulisena tundub. Nii kaalume ümber trükkimist, kuid ei tea veel kas ja kes seda teeks.

Tegin koju jõudnult ka korrektuuri valminud harjutustele „Õpime eesti keelt“ jaoks. See sai valmis augustis, mil kirjutasin pr. Nippakule (kes Torontos väga huvitava ettekande pidas), kas tema saadaks ka oma tehtud harjutused raamatusse lisamiseks. Nii kaua ei tahtnud lasta uuesti masinaga ümber kirju-tada, sest tema materjalide saabudes oleks tulnud kõik sõnastikud jne. ümber töötada. Sain vastuse paari päeva eest. Imelik, et inimesed ei saa aru, et nende vastuse ootamise pärast seisab kogu töö. Nii on ju ka mu uurimistööga. Samuti pole vastust Torontost, kas nende pool trükkimine ei tuleks odavam, sest siit maailmaotsast on ju saatekulud kallid ja suurem osa tekste läheks ju Kanadasse ja ühendriikidesse.

Olen truult levitanud „Bülletääni“, millise töö Liidu juhatus „lahkelt“ mulle loovutas. Samuti palusin neid Teie arve tasuda, mida nad ka lubasid teha. Kas see pole veel juhtunud? Loodan, et siiski.

Lisaks kõigele muule tegevusele on mu mehe vend raskesti haigestunud ja kuna Inno ära on ja tema isa juba liiga vana igasugu sõitude ja asjaajamiste jaoks on, tuleb mul ka sellega ühenduses tegutseda. Mõtlen igatsusega puhkamisele, kuid seda ei ole nii pea ette näha.

Palun tervitage kõiki, kes mind mäletavad, ka oma väimeest. Ise aga olge terve ja tubli, eeskujuks meile kõigile!

Tina Anne Selama